

A black and white close-up portrait of a woman with dark, wavy hair, looking directly at the camera with a serious expression. She is wearing a dark blazer over a dark top. The background is a plain, light-colored wall.

'Monique Koemans is
one to watch' – *ELLE*

DE TOP

MONIQUE KOEMANS

THRILLER

Ook verschenen van Monique Koemans
bij Xander Uitgevers

2013 (2013)

Monique Koemans

De top

Uitgegeven door Xander Uitgevers bv
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Omslagontwerp: Studio Marlies Visser
Omslagfotografie: © Daan Brand
Zetwerk: Michiel Niesen/ZetProducties

Copyright © 2014 Monique Koemans en
Xander Uitgevers bv, Amsterdam

Eerste druk 2014

ISBN 978 94 0160 205 1 / NUR 305

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.
Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen,
dan kunt u contact opnemen met de uitgever.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De personages en gebeurtenissen in deze roman zijn fictief.
Elke overeenkomst met bestaande personen,
levend of dood, berust op toeval.

Voor mama

*Butterflies all havin' fun you know what I mean
Sleepin' peace when day is done that's what I mean
– Nina Simone*

ZONDAG 23 MAART 2014 11.20

Het konvooi donkere Volvo's raasde voorbij. Zes auto's telde ze in totaal. In welke Obama zat, kon een voorbijganger onmogelijk weten. Ze kneep in de handvatten van haar fiets. Nog drie minuten en dan zouden ze de Eisenhowerlaan bereiken.

'Erika?'

Ze draaide zich om naar de man die naast haar kwam fietsen. Zijn stem klonk bekend maar ze had geen idee wie hij was. Een zonnebril bedekte de helft van zijn voorhoofd en zijn haar was glad naar achter gekamd. Het was onmogelijk hem in een oogopslag te identificeren.

'Erika, je bent het toch?' Zijn Amerikaanse accent deed vertrouwd aan.

Ze had de neiging haar hoofd te schudden, op haar trap-pers te gaan staan en dan zonder iets te zeggen, heel hard weg te fietsen. Maar iets in zijn houding, misschien wel de manier waarop hij precies hetzelfde fietstempo had aangenomen, weerhield haar ervan om te handelen.

'Sorry,' zei ze en ze begon langzamer te fietsen. Het stop-

licht aan de Javastraat was op rood gesprongen. Ze stopte en draaide haar hoofd naar hem toe. ‘Sorry, maar ik geloof niet dat we elkaar kennen.’

De man kwam naast haar tot stilstand, streek zijn jas glad, stapte van zijn fiets en nam zijn bril af. ‘Erika, kom op zeg, ik ben het.’

Instinctief deed ze een stap naar achter, ze botste tegen haar fiets en bleef met de punt van haar hak in de spaken haken. Wat deed hij hier? In een onhandige poging rechtop te blijven staan, viel haar tas op de grond. Het geluid van het ijzer op de tegels klonk over het verkeerslawaaï heen.

‘Wat heb je in godsnaam in die tas zitten? Kom, laat me je helpen.’

Hij zette zijn fiets tegen een boom en bukte zich voorover om haar tas te pakken, maar ze was hem net voor.

‘Dank, Patrick,’ zei ze en ze sloeg snel haar tas over haar schouder. ‘Het gaat wel.’

Patrick haalde zijn schouders op en stapte naar achter. Zonder enige gêne bekeek hij haar lichaam van boven naar beneden. ‘Je bent niets veranderd.’

In een halfslachtige poging zich tegen zijn blik te beschermen, trok ze de riem van haar jas strakker om zich heen. De felle maartzon gaf al warmte af, maar haar handen voelden ijskoud.

‘Dat juist wij elkaar nu hier tegen moeten komen.’ Zijn stem klonk te hoog. Te vrolijk ook. ‘Gewoon op de fiets. Wat een toeval, hè?’

‘Ja, een enorme verrassing.’ Het was maar gedeeltelijk waar. Ze had er wel even rekening mee gehouden dat hij nu ook naar Den Haag zou kunnen komen, maar van alle scenario’s die ze vooraf had bedacht, had dit haar het minst waarschijnlijke geleken.

Het licht was op groen gesprongen. De wachtende fietsers achter hen stapten op en ze staken gehaast de straat over. Ze zou ook graag zo snel mogelijk de hoek om fietsen. Ze zou in vier minuten thuis kunnen zijn, dan kon ze via het achterom haar eigen tuin binnenfietsen, de rolkoffer met de drie valse paspoorten uit de schuur pakken, de autosleutel van de rode Ford Focus uit het voorvakje vissen, Boele en Jochem onder de arm pakken, binnen dertig seconden naar de auto lopen en dan kon ze zonder files in twintig minuten op Rotterdam Airport zijn.

Ze zou het zo graag *nu* meteen doen maar in plaats daarvan schoof ze met haar fiets naar de rand van het fietspad en gaf ze hem twee zoenen. Ze rook zijn zware aftershave. Als ze zich niet vergiste was dat precies dezelfde als zes jaar geleden.

‘Het is goed je te zien,’ zei ze. De leugen klonk weinig overtuigend.

Patrick leek het niet te merken. ‘Je ziet er fantastisch uit. Nog even elegant.’ Hij pakte een pluk van haar haar en liet het langzaam door zijn vingers glijden. ‘En mooi ook, dat rood.’

Haar nek verstijfde en ze trok haar tas dichter tegen zich aan. ‘Jij bent ook weinig veranderd.’

Dat was niet gelogen. Patrick oogde nog jong. Geen grijze haren, geen terugtrekkende haargrens, geen buikje.

‘Ik doe er niets aan, hoor. Gewoon goede genen.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Maar Erika, vertel, woon je hier? In Den Haag?’

Ze knikte. Ontkennen had geen zin.

Patrick wees naar haar straat. ‘In deze buurt?’

‘Meer aan de rand, richting Scheveningen,’ zei ze in de ijdele hoop dat hij nog niet haar exacte adres wist.

‘Aan de rand,’ herhaalde Patrick en sloeg zijn armen over elkaar. ‘Wie had dat gedacht? Die vrije Erika, braaf gesetteld in een keurige buurt. Getrouwd ook, zeker?’

Hij opende zijn mond om nog een vraag te stellen, maar drie voorbyschietende motoragenten maakten hem onverstaabaar. Ze draaiden tegen het verkeer de Javastraat in, parkeerden hun motoren midden op straat, stapten af en hielden de auto’s met gebaren tegen. Patrick registreerde elke beweging van de agenten. Ze herkende de alerte blik en wist dat hij nu de seconden telde totdat de volgende colonne Volvo’s voorbyschoot.

‘En jij? Woon jij in Den Haag?’ vroeg ze om hem af te leiden van zijn ondervraging. ‘Of ben je weer op doorreis?’

Patrick draaide zich naar haar om, even zag ze een glimp van irritatie maar hij zei rustig: ‘Dat laatste. Ik ben hier alleen voor de nucleaire top. Voor de *Washington Post* schrijf ik over Europa.’

‘Woon je dan weer in Amerika?’

‘Ja, eigenlijk al sinds Damascus.’

‘Damascus.’ Ze kneep stevig in haar tas. Ze wist dat het pistool nog in het tussenvak zat maar was toch opgelucht toen ze de scherpe contouren voelde. De Glock 17 had ze vorige week voor de zekerheid gekocht. Ergens diep in de Schilderswijk, achter de Hoefkade, bij Bilal, een vriendelijke Libanese pizzabakker.

‘Ja, Damascus,’ herhaalde hij.

Ze slikte twee keer. Haar mond voelde droog. ‘Wat was dat een mooie stad.’

‘Met de nadruk op *was*.’ Patrick volgde de rij Volvo’s die voorbijkwam. ‘Er is nu helaas weinig meer van over.’

‘Dat zal wel.’ Ze keek opvallend op haar horloge. ‘Sorry Patrick, ik moet gaan. Ik heb zo meteen een vergadering.’

Ze stapte op haar fiets maar nog voordat ze kon aanzetten, pakte Patrick met beide handen haar stuur vast. ‘Wacht even.’

Haar halsslagader klopte in haar keel. ‘Nee, echt niet, sorry, ik heb ontzettende haast.’

‘Haast? Jij?’ Hij keek haar recht aan. ‘Erika, kom op, vroeger hadden we toch nooit haast?’

Hij bleef haar aankijken maar zijn rechterhand schoof naar de binnenzak van zijn jas. Het was een gebaar dat ze had geleerd nooit te negeren.

‘Nee dat is waar, we hadden toen alle tijd,’ zei ze en hield zijn bewegingen in de gaten. De spier in zijn hand spande zich. Zijn vingers rommelden in zijn zak. Geen twijfel over mogelijk, hij ging het doen. Hij ging haar hier midden op straat neerschieten. Afleiden, snel. ‘Hoe heet dat café ook weer waar we altijd zaten?’

‘Naranj?’

‘Ja, exact. Café Naranj.’

Ze ademde korter en peuterde zo onopvallend mogelijk aan de rits van haar tas. Ze kreeg het lipje niet te pakken. Wat was ze slecht voorbereid. ‘Dat café lag toch daar om de hoek bij de Umayyad-moskee?’

Hij knikte. ‘Jij wilde je koffie zo sterk dat de lepel rechtop bleef staan.’

‘Precies.’ Ze moest hem in één keer in zijn zak trappen, dan met haar rechtervuist uithalen en zijn nek pakken en dan...

‘Hier.’ Patrick overhandigde haar een wit visitekaartje met zwarte letters en het logo van de krant. ‘Ik logeer in hotel Des Indes. Laten we vanavond een borrel drinken. Mijn mobiele nummer staat achterop.’

Zonder op te kijken pakte ze zijn kaartje aan. De trilling in

haar hand kon Patrick niet zijn ontgaan. ‘Ja, ik bel je zeker. Later, vanmiddag.’

‘Ik verheug me erop.’

‘Ik ook.’

Ze stapte opnieuw op haar fiets en reed zwaaiend in de richting van het station.

‘Tot vanavond, Erika,’ riep Patrick haar na, ‘of moet ik Myrthe zeggen?’

Nog net voor een auto langs, schoot Myrthe het brede plein voor Den Haag Centraal op. Ze parkeerde haar rammelbak tussen de voorste fietsen en zonder het kettingslot te gebruiken liet ze haar fiets achter. Ze rende op haar tenen over de klinkers van het plein. Ze had vanochtend haar pumps niet aan moeten doen. Nooit opdrachten op hoge hakken uitvoeren, hoe had ze de mantra kunnen vergeten.

De ingang aan de voorkant was te druk en onoverzichtelijk en ze rende tussen de reizigers door rechts het station in. Ze had moeite zich te oriënteren. Sinds de renovatie was de vertrekhal totaal veranderd, maar ergens moest een betaaldefoon staan, dat kon niet anders, dat was toch nog verplicht?

Ze liep over alle perrons, zelfs tot achterin bij nummer tien, maar de vaste telefoons waren definitief verdwenen. Myrthe leunde tegen de rokerspaal en haalde drie keer diep adem. Ze had toch vaker moeten hardlopen.

Er was nog een alternatief, verre van ideaal, maar ze moest nu handelen en koos de eerste zakenvrouw in een mantelpak die voorbijkwam.

‘Mag ik je iets vragen?’ Myrthe raakte even de schouder van de vrouw aan.

‘Tuurlijk,’ reageerde de vrouw vriendelijk en ze stopte halverwege haar haastige loop.

‘Ik heb mijn mobiel thuis laten liggen,’ legde Myrthe uit en ze wees naar de aankomende treinen, suggererend dat daarachter ergens haar thuis lag. ‘Mag ik misschien je telefoon even lenen? Dan kan ik mijn man nog net bereiken.’

‘Herkenbaar. Dat gebeurt me ook zo vaak,’ zei de vrouw en zonder enige terughoudendheid pakte ze haar mobiel uit haar rechterzak. ‘Hier, snel, voordat hij echt is vertrokken.’

Myrthe toetste het nummer dat ze nog nooit eerder had gebruikt, in een keer in.

Nog voordat de telefoon overging werd die al opgenomen.

‘Met mij.’

‘Verdomme, wat doe je?’ klonk het bekende gefluister door de telefoon.

Myrthe glimlachte naar de vrouw en ze draaide zich een kwartslag om. ‘P. is hier. Hij is hier in Den Haag.’

VIER MAANDEN EERDER

MAANDAG 11 NOVEMBER
2013, DEN HAAG

‘Nee.’

‘Wat nee?’

‘Ik wil geen pindakaas.’ Boele gooide zijn rugzak op de grond. ‘Pindakaas is vies.’

Myrthe wist niet hoe ze moest reageren. Deze dag was ze echt positief begonnen. Ze was op tijd uit bed gestapt, had de eerste driftaanval van Jochem over zijn kledingkeuze genegeerd en de tweeling voor acht uur aan de ontbijttafel gekregen. Maar de wanhoop stak al weer de kop op.

‘Wat wil je dan wel?’ vroeg Myrthe en ze kreeg meteen spijt van haar vraag. Ze was te lief. Of inconsequent, als ze het negatief bekeek.

‘Hagelslag.’ Boele keek haar niet aan, stapte over zijn tas en liep de keuken uit.

‘Dat wil ik ook,’ klonk een andere stem uit de zitkamer. Natuurlijk wilde Jochem dat ook. Die twee wilden altijd hetzelfde. Myrthe was soms wel jaloers op Robert als ze hem

om zeven uur zachtjes de voordeur hoorde sluiten.

‘Vooruit dan maar.’ Tien over acht. Ze had nog vijf minuten. ‘Melk of puur?’

Uit de zitkamer kwam geen antwoord. De jongens vochten met veel gebrul een verwoestende zeeslag uit.

‘Melk wordt het.’ Zo alleen in de keuken klonk het als een ferm besluit. Ze pakte de hagelslag uit de kast, nam de laatste hap van haar muesli en wreef met haar vingers over haar slapen. Nog geen zes jaar geleden zagen haar ochtenden er totaal anders uit. Ze kwam nooit voor tien uur haar bed uit, nam alle tijd voor een volledige check-up voor de spiegel en dan, zonder te ontbijten, begon ze de dag met een sterke koffie ergens in een warm, stoffig café. Het leek een onbereikbaar leven door een andere vrouw geleefd.

‘Mannen, we gaan nu,’ schreeuwde ze de zitkamer in, vooral om zichzelf van de noodzaak te overtuigen. Binnen dertig seconden liepen de jongens de gang in en zonder enig protest trokken ze hun jassen aan. Met de keuze voor de hagelslag had ze duidelijk toch iets goed gedaan.

‘Mam, weet je?’ vroeg Boele terwijl Myrthe ook het derde slot op de voordeur dichtdraaide. Een oude veiligheidsmaatregel die haar nieuwe routines had overleefd.

‘Nee, schat.’ Ze pakte zijn hand. Zijn warme vingers pasten precies in haar handpalm. Jochem pakte haar andere hand en met zijn drieën liepen ze de kleine voortuin uit. ‘Vertel, wat moet ik weten?’

‘Nou, die meester Piet...’ zei Boele en hij sprong met beide Spiderman-laarzen in een plas.

Myrthe kon de spetters op tijd ontwijken. ‘Is dat die leuke meester die elke dag begint met liedjes op zijn gitaar?’

Ook Jochem sprong in een plas en ging bijna onderuit. Ze moest zijn hand stevig vasthouden.

‘Ja, Piet zingt altijd,’ zei Jochem nadat hij zijn evenwicht had hervonden.

‘En weet je, mam,’ zei Boele, ‘die meester Piet is vandaag jarig. En we gaan alleen maar spelletjes doen. En taart eten.’

Ze stapte over een grote plas, gekleurd door het stoepkrijt van de jongens. Blauw, met rode, bloederige strepen. Gistermiddag was het even droog geweest en meteen hadden alle buurtkinderen op straat gespeeld. Eigenlijk vond ze de tweeling nog te jong om alleen buiten te zijn, maar Robert had haar overtuigd dat het veilig was. Hij herinnerde haar eraan dat ze daarom in Benoordenhout waren gaan wonen, ‘de meest kindvriendelijke buurt van Den Haag’.

‘Verdorie.’ De zolen van haar gympen raakten nog net de plas. Ze voelde haar sokken al nat worden. ‘En krijgen jullie nog iets anders?’

‘Ja, Napoleons.’

‘Napoleons?’ Ze knikte naar de overbuurman die met enige moeite een grote, blauwe bak de stoep op duwde. Dat is waar, de tweede maandag van de maand was papierdag.

‘Dat zijn van die zuurballen. En wij krijgen ijsjes.’

‘Ijsjes, echt waar?’ Even liet ze hun handen los en ze proppte haar lange rode haren in de kraag van haar ski-jack. Het begon weer te miezeren. ‘Met dit koude weer?’

Boele liet zich niet van de wijs brengen. ‘Ja mam, en cola.’

De lijst werd steeds langer en onwaarschijnlijker. De jongens gingen sneller lopen. Het schoolplein leek een magneet waarvan de aantrekkingskracht bij elke stap toenam. Boele trok zo hard aan haar arm dat ze bang was dat die uit de kom zou schieten. ‘Kom op, mam.’

‘Rustig,’ zei ze terwijl ze vaart probeerde te minderen. Ze wilde juist de aankomst op het schoolplein zo lang mogelijk uitstellen.

‘Mama, je loopt zo langzaam,’ zei Boele. Hij gaf een krachtige ruk aan haar arm, zijn hand schoot los en in volle vaart dook hij de hoek om.

‘Mag ik ook?’ Jochem keek hoopvol omhoog. Ze knikte, liet zijn hand los en ook zijn bruine krullen verdwenen uit beeld. De jongens leken sprekend op elkaar. Boele deed ze altijd iets blauws aan en Jochem kreeg groene kleren. Anders konden mensen ze niet uit elkaar houden. Zij wel. Over Boeles bruine haren zat een rode gloed. Die kleur kwam van haar, net als hun blauwe ogen. Voor de rest leken ze qua uiterlijk vooral op Robert. Krullen, lang voor hun leeftijd, sportief en bijna te dun.

Ze trok de rits van haar jas verder omhoog en draaide de hoek om. De jongens stormden het schoolplein op, als losgelaten honden die een verlaten strand op renden. En bij het hek stonden de mensen. Haar nieuwe vrienden en vriendinnen, buurtgenoten, of beter lotgenoten. Veertigers, net als zij, die hun best deden gelukkig te zijn. Vaak waren ze gehaast, om in ieder geval de indruk te wekken dat er een druk leven op hen wachtte. Een belangrijke baan bijvoorbeeld met een vergadering die om negen uur begon. Ze glimlachten naar elkaar, hielden soms een kort gesprek en af en toe raakten ze elkaars schouder aan.

Hoe deden die mensen dat, zo oppervlakkig en zorgeloos leven? Robert zei altijd dat ze door haar intense verdriet zo bewust was van de diepere lagen van het bestaan. En dat daarom die luchtigheid van contact haar bevreemde, maar het was ook iets anders. Ze kon het niet helemaal duiden, alleen die terloopsheid van het dagelijkse sociale verkeer wantrouwde ze, het was alsof niemand eerlijk kon zijn over zijn bestaan.

‘Myrth,’ klonk een stem van achter en een stevige arm

pakte haar schouders. ‘Wat sta je hier weer in je eentje te somberen.’

‘Lieverd, jij ook goedemorgen,’ zei ze en ze gaf Laura een kus op haar wang. ‘Gezellig weekend gehad?’